

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **T. N.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2007, čj. SCPP-1928/C-252-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2008, č. j. 11 Ca 17/2008 – 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, ze dne 18. 12. 2007, č. j. SCPP-1928/C-252-2007. Městský soud v Praze vycházel z následujícího skutkového stavu:

Rozhodnutím ze dne 19. 8. 2004, č. j. SCPP-224-8/PH-1-SV-2004, bylo osobě označené jako T. Y. uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na 3 roky. V odůvodnění správní orgán konstatoval, že stěžovatel, ačkoliv byl vyzván k prokázání totožnosti, neprokázal se žádným dokladem totožnosti, a proto byl zajištěn za účelem zahájení řízení o správním vyhoštění. Pobýval na území republiky bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn.

Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Plzeň, Referátu cizinecké a pohraniční policie Železná Ruda, ze dne 3. 9. 2005, č. j. SCPP-380/PL-21-SŘ-2005, bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění z přechodného pobytu na území České republiky, neboť dne 1. 9. 2005 překročil státní hranici

mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo mimo hraniční přechod, odkud byl následně vrácen policejními orgány ochrany hranic.

Podáním ze dne 19. 3. 2007 stěžovatel požádal o obnovu řízení ukončeného rozhodnutím o správním vyhoštění. Jako důvod pro obnovu řízení uvedl nesprávnou totožnost spočívající v uvedení nesprávného jména T. namísto správného T., jak vyplývá z jeho průkazu totožnosti a rovněž z fotokopie UNRWA Family Registration Card.

Prvoinstanční správní orgán Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Plzeň, Referát cizinecké a pohraniční policie Železná Ruda, rozhodnutím ze dne 16. 4. 2007, č. j. SCPP-380/PL-21-SŘ-2005, žádost stěžovatele o obnovu řízení zamítl. Poukázal na to, že stěžovatel rozhodnutí o správním vyhoštění znějící na jméno T. N. potvrdil svým podpisem. Správní orgán dospěl k závěru, že se jedná pouze o účelovou změnu jména, neboť v žádosti o obnovu řízení doručené správnímu orgánu dne 9. 2. 2007 stěžovatel uvedl jméno T., a to i v prohlášení k příloze této žádosti. Rovněž v žádosti o obnovu řízení doručené správnímu orgánu dne 21. 3. 2007 je na první straně uveden účastník řízení N. T., na druhé straně opět N. T.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 12. 2007, č. j. SCPP-1928/C-252-2007, zamítl s odůvodněním, že fotokopie UNRWA Family Registration Card není dokladem, který by hodnověrně a prokazatelně totožnost stěžovatele osvědčoval. Nelze přihlížet ani k cestovnímu průkazu totožnosti, neboť ten je na základě žádosti vydáván cizincům, kteří nemají platný cestovní doklad a nemohou si cestovní doklad opatřit jiným způsobem. Žalovaný dále upozornil na to, že pokud jako důkaz pravé totožnosti stěžovatel uvedl cestovní průkaz, nebyla v takovém případě dodržena subjektivní lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení, neboť cestovní průkaz byl stěžovateli vydán dne 17. 8. 2006 a žádost o obnovu řízení byla podána dne 19. 3. 2007.

Městský soud v Praze zdůraznil, že ani stěžovatel v řízení netvrdil, že předchozí správní řízení bylo vedeno s jinou osobou a nikoli s ním, a že by v důsledku toho jeho práva jakkoli utrpěla. Stěžovatel netvrdí, že byl v předchozím řízení označen neúplně tak, že by nebylo možné určit, že adresátem rozhodnutí je on. Stejně tak ze správního spisu nevyplývá, že by stěžovatel jakkoli proti uvedení svého jména ve tvaru T. namísto T. brojil, byť by to bylo možné očekávat, jestliže následně v této okolnosti spatřoval důvod pro povolení obnovy.

Námítka stěžovatele, že jeho podání ze dne 19. 3. 2007 mělo být považováno za podnět k obnově řízení a správní orgán měl obnovu řízení provést z úřední povinnosti, je nedůvodná. Tato námítka směřuje proti závěru žalovaného, že nebyla dodržena subjektivní lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení podle ust. § 100 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Pokud by bylo možné žádost účastníka správního řízení po marném uplynutí subjektivní lhůty současně považovat za podnět správnímu orgánu k zahájení řízení z moci úřední, pozbylo by zakotvení subjektivní lhůty smyslu. Nelze se proto úspěšně domáhat nařízení obnovy řízení z úřední povinnosti za situace, kdy účastník správního řízení lhůta k uplatnění návrhu na obnovu řízení marně uplynula a účastník řízení v podané žalobě neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, proč k marnému uplynutí lhůty došlo. Městský soud v Praze dále poznamenal, že pokud žalovaný váže počátek běhu subjektivní lhůty nejpozději k vydání cestovního průkazu totožnosti, je zřejmé, že stěžovatel musel o tvaru svého jména vědět již dříve a nikoli až v souvislosti s vydáním cestovního dokladu totožnosti. To však nemění nic na správném závěru, že subjektivní lhůta k podání návrhu na obnovu řízení marně uplynula.

Městský soud v Praze pak neshledal důvodnou ani námitku, že lze údaj na UNRWA Family Registration Card, kde je uvedeno jméno stěžovatele ve tvaru T. namísto dříve ve správních rozhodnutích uváděného tvaru T., považovat za skutečnost odůvodňující obnovu řízení. Tuto skutečnost nelze považovat za dříve neznámou ve smyslu ust. § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Je nepochybné, že stěžovatel si v průběhu řízení o správním vyhoštění i azylového řízení musel být vědom toho, v jakém tvaru má být jeho jméno uváděno. Nelze přehlédnout ani fakt, že stěžovatel v předchozím řízení o správním vyhoštění uváděl jméno zcela jiné, čímž rozhodně nepřispěl ke svému správnému ztotožnění. Odlišnost ve tvaru T. a T. nepůsobí pochybnosti o tom, o jaké osobě bylo ve správním řízení rozhodováno. Stěžovatel v podané žalobě ani v řízení o obnově neuvedl, proč své jméno ve správním tvaru neuvedl v průběhu správního řízení. Rovněž v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí stěžovatel uvádí své jméno ve tvaru, který současně správnímu orgánu vyčítá. Jistou argumentační nevyváženost lze shledat v tom, že stěžovatel na jedné straně považuje odlišnost jedné hlásky ve jméně za důvod pro povolení obnovy, a na druhé straně tutéž skutečnost považuje za zcela irrelevantní, jak uvádí v závěru své žaloby. Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že je nesporné, že na obnovu řízení existuje při splnění zákonem stanovených podmínek právní nárok. Správní orgán by měl posoudit, zda nové skutečnosti mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, a v takovém případě obnovu řízení povolit. Jak vyplývá z ust. § 100 odst. 3 správního řádu, je možné o obnově řízení rozhodnout z moci úřední. Stěžovatel má za to, že ust. § 100 odst. 5 správního řádu je zvláštním zdůrazněním obecné zásady vyjádřené v ust. § 2 odst. 3 správního řádu. Jestliže tedy správní orgán neshledal důvod pro postup podle ust. § 100 odst. 1 správního řádu, měl podání ze dne 19. 3. 2007, jímž stěžovatel žádal o obnovu správního řízení, posoudit podle jeho skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak bylo označeno. Podle názoru stěžovatele tak správní orgán pochybil, jestliže jeho podání nepovažoval za relevantní podnět k zahájení řízení o obnově správního řízení z moci úřední, a to i vzhledem ke skutečnosti, že pro obnovu řízení byly zákonem stanovené podmínky splněny. Stěžovatel poukázal na to, že z mnoha rozhodnutí vyplývá, že tímto správním orgánem byla obnova řízení právě z důvodu odlišné totožnosti povolena. Odkázal zde na stanovisko Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, podle kterého prokáže-li se, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno na základě nesprávně zjištěné totožnosti cizince, je to podle cizineckého oddělení důvodem pro obnovu řízení podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) a odst. 3 správního řádu. Pokud správní orgán odmítl nařídit obnovu řízení, zcela jednoznačně postupoval v rozporu s bazálními zásadami řízení, zejména s ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Rozhodování ve správních věcech nemůže podléhat libovůli. Z libovůli je možno jednoznačně považovat, pokud správní orgán rozhodoval ve stejných či obdobných případech odlišně, resp. pokud v případě odlišného hodnocení identických či obdobných případů neposkytl precizní a zvláště důkladné zdůvodnění. V takovém případě by došlo k tzv. nestejnému rozhodování o stejném, což je typickým projevem správní libovůle. Žádost o obnovu řízení byla bez adekvátního a precizního odůvodnění zamítnuta, přesto nikoliv ve výjimečných případech, ale v desítkách obdobných či lépe řečeno identických případů bylo naopak rozhodnuto ve prospěch žadatelů o zrušení platnosti vyhoštění.

V žádném případě v tomto kontextu neobstojí tvrzení správního orgánu, resp. soudu, že se jedná o změnu pouze jednoho písmene ve jméně stěžovatele. Nejenže totiž nelze vyloučit existenci osoby, jejíž jméno je identické právě s pozměněným jménem stěžovatele, ale zejména je nutno apelovat na zcela jasný veřejný zájem, aby stav evidence nežádoucích osob, do kterého je účastník řízení zařazen po nabytí právní moci rozhodnutí, plně odpovídal

faktickému stavu. Na základě uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Přestože stěžovatel výslovně neoznačil důvody kasační stížnosti, z jeho argumentace vyplývá, že rozsudek Městského soudu v Praze napadl z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy kvůli nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. To spatřuje jednak v tom, že jeho podání ze dne 19. 3. 2007 nebylo posouzeno podle svého skutečného obsahu jako podnět pro zahájení řízení o obnově řízení z moci úřední. Dále stěžovatel nesouhlasil s hodnocením podmínek pro obnovu řízení podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněného stížního bodu, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jestliže stěžovatel v kasační stížnosti stejně jako v žalobě uvedl, že správní orgán měl jeho podání, jímž žádal o obnovu řízení, považovat za podnět k zahájení řízení o obnově řízení, Nejvyšší správní soud má stejně jako Městský soud v Praze za to, že stěžovatel takto v podstatě namítl, že ačkoli již uplynula subjektivní lhůta podle ust. § 100 odst. 2 správního řádu, byl správní orgán povinen se podáním stěžovatele zabývat a rozhodnout o obnově řízení z moci úřední, neboť zákonem stanovené důvody podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu byly naplněny.

Byť lze souhlasit s názorem Městského soudu v Praze, že se účastník řízení nemůže úspěšně domáhat rozhodnutí o obnově řízení z moci úřední za situace, kdy lhůta k uplatnění návrhu na obnovu řízení účastníkovi řízení marně uplynula, je nutno konstatovat, že se správní orgány důvodností žádosti o obnovu řízení z hlediska ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu náležitě zabývaly. Prvoinstanční orgán marné uplynutí lhůty podle ust. § 100 odst. 2 správního řádu totiž vůbec neshledal, žalovaný pak sice poukázal na to, že nebyla dodržena lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení, současně se však podrobně vyjádřil k samotnému obsahu žádosti a předloženým důkazům o totožnosti stěžovatele. Uvedená námitka stěžovatele je tudíž zcela nepřipadná.

Ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu stanoví, že řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti nebo důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Při posouzení podmínek pro obnovu řízení uvážil Nejvyšší správní soud takto: Stěžovatel byl v řízení o správním vyhoštění jako účastník řízení identifikován znaky dokládajícími jeho totožnost, a to jménem a příjmením, datem narození a zemí původu. Tyto údaje nikterak nezpochybňoval, ačkoli si musel být po celou dobu správního řízení vědom toho, v jakém tvaru má být jeho jméno uvedeno. Nelze tedy konstatovat, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit.

Nejvyšší správní soud dále dospěl k závěru, že na základě listin předložených stěžovatelem nelze vzít za prokázané, že jeho jméno bylo v řízení o správním vyhoštění uvedeno v nesprávném tvaru. Jak již objasnil žalovaný ve svém rozhodnutí, fotokopie UNRWA Family

Registration Card či cestovní průkaz neosvědčují prokazatelně totožnost stěžovatele. Zde je nutné poukázat i na to, že sám stěžovatel v žádosti o obnovu řízení ze dne 19. 3. 2007 uvádí jméno ve tvaru T. i T., v žádosti o nové rozhodnutí podle ust. § 101 správního řádu a § 120a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. ze dne 31. 5. 2007, k níž rovněž doložil fotokopii UNRWA Family Registration Card, uvádí své jméno ve tvaru T., aniž by na jakýkoli rozpor poukazoval. V odvolání datovaném dnem 3. 5. 2007 proti rozhodnutí ze dne 16. 4. 2007, č. j. SCPP-380/PL-21-SŘ-2005, jímž byla žádost stěžovatele o obnovu řízení zamítnuta, užívá jména ve tvaru T., v doplnění odvolání ze dne 9. 5. 2007 užívá jméno ve tvaru T. i T. Nelze přehlédnout ani fakt, že stěžovatel v řízení o správním vyhoštění původně užíval jméno a příjmení T. Y. Námitky stěžovatele, že jeho totožnost byla nesprávně zjištěna, tak vyznívají jako účelové. Nejvyšší správní soud má za to, že není opodstatněn závěr, že se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.

Na základě uvedeného se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že podmínky pro obnovu řízení nebyly naplněny.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek Městského soudu v Praze netrpí nezákonností z důvodu tvrzeného stěžovatelem podle ust. § 103 odst. 1 a) s. ř. s., z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ust. § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. září 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu